
Thế Vận Hội, Tây Tạng và Trung Hoa

Khuất Phong Nguyễn Đình Phùng

Làn sóng bài Trung Hoa càng ngày càng tăng cao vì những đàn áp của xứ này với các nhà sư Tây Tạng và dân chúng biểu tình đòi quyền tự trị. Tại các thủ đô London, Paris và tại San Francisco, phản đối Trung Hoa đã diễn ra dưới hình thức ngăn chặn cuộc chạy rước ngọn đuốc Thế Vận Hội lưu diễn khắp năm châu trước khi đến Bắc Kinh cho kỳ tổ chức Thế Vận Hội mùa hè năm 2008. Đây có thể coi như một cái tát vào mặt chính quyền cộng sản Trung Hoa vì quốc gia này đã sửa soạn để việc tổ chức Thế Vận Hội như một ra mắt khoe khoang là Trung Hoa đã tiến bộ và trở thành cường quốc.

Một số các nguyên thủ quốc gia đã từ chối không sang tham dự buổi lễ mở đầu Thế Vận Hội vì những vi phạm nhân quyền nặng nề của chính quyền Trung Hoa trong việc đàn áp dân Tây Tạng. Thủ tướng Anh, Đức và có thể Tổng Thống Pháp sẽ không đến. George Bush đều bị cả ba ứng cử viên khuyến cáo là không nên sang tham dự. Nhiều tổ chức bảo vệ nhân quyền và một số cơ quan truyền thông tại Tây Âu và Hoa Kỳ kêu gọi tẩy chay không tham dự Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008 như Hoa Kỳ và 60 quốc gia khác đã tẩy chay trước kia Thế Vận Hội Moscow năm 1980 khi Xô Viết xâm lăng Afghanistan.

Lý do tại sao dư luận thế giới đã trở thành bài Trung Hoa nặng nề như hiện tại? Trước hết điều phải nói là các nhà sư Tây Tạng đã dùng việc Thế Vận Hội sắp được khai mạc tại Bắc Kinh mùa hè năm nay để tranh đấu đúng lúc và có hiệu quả cho việc đòi quyền tự trị và tổ cáo những xâm phạm nhân quyền của chính quyền Trung Hoa. Hồ Cẩm Đào và các viên chức trong chính quyền cộng sản tiếp tục che đậy cho đây là việc nội bộ của Trung Hoa và Tây Tạng thuộc chủ quyền của Trung Hoa từ mấy trăm

năm nay.

Thực sự Tây Tạng là một xứ độc lập với dân chúng khác hẳn giòng giống Hán, với một nền văn hóa riêng và tiếng nói riêng biệt. Trong thế kỷ 13 khi nhà Nguyên của Mông Cổ xâm chiếm Trung Hoa, Tây Tạng cũng bị đô hộ theo, nhưng khi nhà Minh lên cầm quyền từ năm 1368 đến năm 1644, Tây Tạng là một xứ độc lập, không lệ thuộc Trung Hoa. Đời nhà Thanh khi dân Mãn Châu chiếm Trung Hoa và cai trị từ thế kỷ 18 đến đầu thế kỷ 20, Tây Tạng bị đô hộ trở lại. Nhưng khi nhà Thanh bị Tây Phương xâm chiếm và đặt tô giới, Tây Tạng được khôi phục nền độc lập. Năm 1951, Mao Trạch Đông cho quân xâm lăng xứ này và sáp nhập Tây Tạng vào Trung Hoa. Một cuộc nổi dậy năm 1959 bị dập tắt một cách dã man và Đức Đạt Lai Lạt Ma phải chạy sang tỵ nạn tại Ấn Độ. Trung Hoa hiện nay cai trị xứ này với dã tâm đồng hóa dân Tây Tạng, cho dân Tầu giòng giới Hán sang đây lập nghiệp và nắm hết nhưng vị trí trọng yếu về kinh tế cũng như hành chánh. Văn hóa đặc thù của Tây Tạng bị phá hủy và thay thế bằng văn hóa Trung Hoa. Chủ trương của chính quyền Trung Hoa là dập tắt tất cả những chống đối và đòi độc lập tự trị của dân Tây Tạng, đồng thời tìm cách đồng hóa dân này như đã đồng hóa dân Mãn Châu thời trước.

Điều này cho thấy dã tâm tàn của Trung Hoa như đã chứng tỏ hàng mấy ngàn năm nay trong lịch sử. Các quốc gia nhỏ bé lân cận bị xâm lăng và tìm cách đồng hóa để mở mang thêm bờ cõi cho Trung Hoa. Hiện nay ngoài Tây Tạng, vùng Tân Cương với giống dân Uighurs thuộc Hồi giáo cũng bị đàn áp và bị đồng hóa như trường hợp của Tây Tạng. Thực sự xứ Tây Tạng nhỏ bé, nằm áp giữa Trung Hoa, Nepal và dãy núi Hi Mã Lạp Sơn, không có tài nguyên gì, dân số chỉ khoảng 4 hay 5 triệu dân, không cần gì cho Trung Hoa phải xâm lăng và tìm cách đồng hóa. Nhưng vì Tây Tạng không có một cơ cấu

chính quyền mạnh, dân chúng lại sùng đạo Phật, một phần tư dân Tây Tạng đều là các nhà sư tu hành, hiền hòa, bất bạo động, không dám phản kháng gì nhiều nên dễ bị Trung Hoa nuốt chửng.

Điều làm cho dư luận thế giới càng lên án Trung Hoa hơn nữa là Đức Đạt Lai Lạt Ma, người đã đoạt giải Nobel về hòa bình, không đòi hỏi độc lập, chủ trương bất bạo động, nhưng chỉ đòi nhân quyền được tôn trọng tại Tây Tạng. Tuy thế chính quyền Hồ Cẩm Đào tiếp tục đổ tội cho "băng đảng" Lạt Ma đã kích động dân chúng Tây Tạng nổi dậy chống đối chính quyền và gia tăng đàn áp. Hơn thế nữa còn cấm các phóng viên báo chí và truyền hình ngoại quốc không được vào Tây Tạng để rảnh tay trừng trị dân chúng biểu tình. Một số nhà sư đã bị giết chết hay bị giam cầm đổ tội cho bạo động khuấy phá trị an. Những hành động này cho thấy chính quyền Trung Hoa đã không cần đến dư luận thế giới nữa và không nể nang gì việc phải hòa hoãn để bảo vệ cho sự thành công của Thế Vận Hội Bắc Kinh. Có nghĩa chính quyền Trung Hoa thà để bị mất mặt và bị lên án khắp nơi hơn là nhả miếng mồi Tây Tạng đã nuốt chửng từ hơn 50 năm nay.

Sự cứng rắn của chính quyền Trung Hoa này chứng tỏ là Hoa Kỳ và Tây Âu, Nhật Bản đã sai lầm nặng nề khi mở cửa giao thương và đầu tư quá trớn vào Trung Hoa, tạo cho xứ này cơ hội để trở thành cường quốc như hiện tại. Với số lớn kỹ nghệ sản xuất các ngành hiện do Trung Hoa nắm giữ vì có số thành quá rẻ, không có quốc gia nào khác cạnh tranh lại được, các xứ tân tiến trên đã bị Trung Hoa qua mặt về kinh tế. Về quân sự, mức gia tăng ngân sách về quốc phòng của Trung Hoa đã làm cho Hoa Kỳ và Nhật Bản lo ngại vì khả năng quân sự của Trung Hoa đã phát triển gia tốc và có cơ trấn áp cả vùng Đông Á, một khi Hoa Kỳ bị bó tay tại Trung Đông và sức mạnh quân sự bị xuống cấp do cuộc chiến Iraq và kinh tế đi vào suy thoái.

Những lo ngại này đã dẫn dắt đến phong trào bài Trung Hoa với điển hình là việc dùng Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008 để tranh đấu cho Tây Tạng và để mở đầu cho một sự kiểm tỏa ảnh hưởng của Trung Hoa trên nhiều phương diện. Trước hết, những tố cáo gần đây về những gian manh của nhiều công ty Trung Hoa về đồ chơi có chì, kem đánh răng có chất độc hay dược phẩm thiếu tiêu chuẩn gây chết người... là những cố gắng để thức tỉnh giới tiêu thụ tại Hoa Kỳ và phương Tây về sự nguy hiểm của hàng hóa Trung Hoa. Sẽ đến lúc Hoa Kỳ và Tây Âu ngăn chặn việc nhập cảng sản phẩm từ Trung Hoa một khi cán cân mậu dịch quá chênh lệch. Những đòi hỏi để thả nổi đồng quan của Trung Hoa để làm giá thành của hàng Trung Hoa mắc hơn và khó cạnh tranh hơn là một phương cách khác. Điều này sẽ là kinh tế Trung Hoa chậm lại và không phát triển quá nhanh như hiện tại.

Thực sự nền kinh tế Trung Hoa có thể coi như một sự giả tạo vì tính cách chỉ huy của nó, những khủng hoảng về lạm phát, những quả bóng về địa ốc, về chứng khoán chỉ chờ ngày để nổ tung nhưng vẫn bị chính quyền cộng sản đè ép và tìm đủ cách để ngụy trang, che giấu. Nhiều phần sau kỳ Thế Vận Hội mùa hè 2008 này, những khó khăn kinh tế của Trung Hoa sẽ có dịp để bộc lộ hay vỡ tan tành. Lý do là chính quyền Trung Hoa cố giữ để Thế Vận Hội thành công và chứng tỏ sức mạnh của Trung Hoa. Khi xong rồi, mọi sự xấu xa sẽ được dịp để ra mặt không cần dấu diếm nữa! Hơn nữa với khủng hoảng kinh tế đang xảy ra tại Hoa Kỳ và sẽ lan tràn trên toàn cầu, kinh tế Trung Hoa sẽ bị ảnh hưởng nặng hơn cả vì Trung Hoa sống nhờ xuất cảng. Khi kinh tế các nước trên thế giới đều đi xuống, nhu cầu giảm đi, không ai muốn tiêu thụ như trước và không cần đến hàng hoá sản xuất từ Trung Hoa nữa. Khi đó nền kinh tế Trung Hoa mới thực sự đi vào thê thảm và gây ra nhiều biến loạn khác trên quốc gia này.

Tóm lại phản ứng hung hăng, bất chấp dư luận thế giới của Trung Hoa trong việc đàn áp Tây Tạng đã mở mắt cho Hoa Kỳ và Tây Phương thấy rõ. Là Trung Hoa đã trở thành một thứ quái vật khổng lồ đe dọa cho nền hoà bình toàn cầu cũng như sự an bình của các quốc gia lân cận trong vùng Đông Á. Việc kiểm tỏa Trung Hoa bị lơ là vì sự thiếu quan tâm và sa chân vào vũng lầy Iraq của chính quyền Bush, đã mang lại một hậu quả quá tai hại là biến Trung Hoa thành một địch thủ đáng ngại cho Hoa Kỳ trong tương lai. Với cuộc bầu cử sắp đến, chính quyền mới lên thay thế Bush sẽ mất nhiều năng lực để đối phó với đe dọa đến từ Trung Hoa và phải sửa chữa lại những thiếu cẩn và sai lầm của George W Bush bằng một chính sách trấn áp và kiểm tỏa Trung Hoa tối đa để có được sự hữu hiệu và thành công hơn trên địa bàn chính trị địa dư toàn cầu.

Khuất Phong Nguyễn Đình
Phùng
<http://www.nguyendinhphung.com/>